

saa, at der er adskillige af Aalegaardsejerne, som i fuldt Maal have benyttet denne Ret til at jage Fiskerne væk, og jeg ved ogsaa, at Retterne af og til have givet dem Medhold; men naar det er saa, forekommer det mig, at det endnu mere er vor Pligt at se at hjælpe paa dette Forhold. — Der er andre Punkter i Lovforslaget, som ogsaa lægge store Hindringer i Vejen for den fri Rørelse, nemlig Bestemmelsen om alle disse Vedtægtsvande, som man kalder dem. Efter Loven af 1888 indtages der jo et stort Areal Vand, som kaldes Vedtægtsvand, og en vis Procent af det er saaledes lukket, at der ikke kan fiskes i det. Dette er drevet i saa høj en Grad, at det ogsaa er noget, vi maa se at gøre Forandring i, men det foreliggende Lovforslag er ikke bedre i dette Stykke. Det tillader endogsaa, at de oprettede Vedtægter blive staaende, indtil Fiskerne i et større Tal end sædvanemæssig erklære sig for at ophæve dem. Det forekommer mig, at vi straks burde ophæve alle de bestaaende Vedtægter; lad dem saa fra hver enkelt Kredses Side lave nogle Vedtægter og se, om de kunne enes om dem, saa have de dem; men at lade de gamle, bestaaende Vedtægter gælde tror jeg ikke er rigtigt. Der er andre Bestemmelser, som jeg gerne vilde omtale, men jeg tror, at det er unyttigt. Derimod vil jeg benytte Lejligheden til alvorlig at lægge den højtærede Minister paa Sinde at søge at faa disse Forhold forandrede. Jeg har med mine egne Øren hørt, at den meget ærede Minister personlig ikke vil benytte denne Forstrandsret eller forhindre Fiskerne i at gaa hans Kyst saa nær, som de ville; jeg har hørt ham sige ved en anden Lejlighed: Det vil jeg ikke være med til, det er Uret at gøre mod Fiskerne, vi skulle behandle dem saa humant som muligt. Men nu staar den højtærede Minister paa en Plads, hvor han med den store Enighed, der er i dette Ministerium, og den store Enighed, der er mellem Ministeriet og Landstinget, maa kunne knuse Modstanden fra Godsejernes Side derinde. Jeg anbefaler den højtærede Minister at lægge sin vægtige Indflydelse ind paa at tæmme Godsejernes Modstand mod Fiskernes fri Rørelse.

Frederiksen: Det er vistnok med Rette blevet fremhævet i Landstingets Udvalgsbetænkning, at det raadende Princip i en Fiskerilov bør være Hensynet til, at Fiskeriet baade i Nutid og Fremtid bliver saa indbringende for Landet som muligt,

og med samme Føje er det bemærket i Betænkningen, at naar der spørges om, hvorledes dette Maal bedst tilstræbes, maa det indrømmes, at der herom tidligere har hersket ikke ringe Usikkerhed, og om man end nu har rettet Fejlene paa adskillige Steder, er det ganske sikkert saa, at Videnskaben ikke er kommen saa vidt, at den paa alle Punkter har kunnet faa Klarhed over alle de Ting, som der bør have Klarhed over; for at man kan give en heldigst mulig Fiskerilov. Noget i denne Retning er der skrevet i Landstingets Betænkning, og disse Ord ere ganske sikkert sande og rigtige. Jeg tvivler heller ikke om, at Landstinget har gjort, hvad det kunde for at faa udtrykt det, som efter dets Mening er det rette i det her foreliggende Forslag. Om det derimod er lykkedes det, er jo en Sag, hvormed der kan være delte Meninger, og hvormed vi nærmere maa forhandle dels her i Tinget og dels atter med Landstinget. Det Forslag til Lov om Saltvandsfiskeri, som her foreligger, er jo for saa vidt en gammel Bekendt, idet det blev forelagt første Gang for dette høje Ting den 18de Marts 1895 af den daværende Indenrigsminister, den nuværende højtærede Konseilspræsident og Finansminister. Der var Valg umiddelbart derefter, Rigsdagen blev hjemsendt, og Lovforslaget kom slet ikke til Forhandling. Saa blev det igen forelagt den 9de Oktober 1895, altsaa ved næste Samlings Begyndelse. Der blev afgivet Betænkning, og Forslaget blev vedtaget her i Tinget ved 3dje Behandling den 28. Januar 1896, ganske vist ikke saaledes, som det var blevet forelagt, men med nogle Forandringer; som saa senere have været Genstand for videre Forhandling. Imidlertid vil det erindres, at der samtidig med Loven om Saltvandsfiskeri i 1895—96 blev forelagt et Forslag til Lov om en Konvention med Sverige, og disse to Forslag bleve endogsaa knyttede saa nøje sammen, at man tilførte Loven om Konventionen med Sverige den Bestemmelse, at denne Lov skulde træde i Kraft samtidig med Loven om Saltvandsfiskeriet; og en hel Del Bestemmelser i Loven om dette bleve ganske sikkert indsatte af Hensyn til den Lov, der den Gang forelaa om en Konvention med Sverige. Paa det nævnte Tidspunkt ansaa jeg dette for at være rigtigt, thi da var der — ja, jeg tør sige mindst $\frac{7}{8}$ af dette Tings Medlemmer, der mente, at det kunde være rigtigt, at man fik den foreslaaede Konvention med Sverige, men nu efter hvad der er fremkommet